

Viện Dưỡng Lão

Tại Hoa Kỳ có những nơi đặc biệt dành cho những người cao niên yếu đuối, không thể tự chăm sóc chính mình được nữa. Chúng ta gọi những nơi đó là viện dưỡng lão. Có thể nói, viện dưỡng lão là nơi ở cuối cùng của con người trong đời tạm trên trần gian, ngoại trừ những người chết bất đắc kỳ tử hoặc chết khi còn trẻ. Người chết trẻ thì không phải vào viện dưỡng lão, nhưng chết trẻ là điều không ai muốn.

Ngày trước chưa sống ở đây, nghe nói bên Mỹ khi cha mẹ già con cái không chăm sóc nhưng đem bỏ vào viện dưỡng lão chúng ta thường nghĩ như thế là bất hiếu, nhưng bây giờ chúng ta phải đồng ý rằng trong nhiều hoàn cảnh đó là điều cần thiết và là điều tốt cho các cụ. Vì trong viện dưỡng lão các cụ được chăm sóc đầy đủ, chu đáo và đúng tiêu chuẩn hơn là ở nhà. Dĩ nhiên với điều kiện là khi đã gửi các cụ vào đó con cái không quên các cụ nhưng vẫn tiếp tục tới lui thăm viếng và chăm sóc.

Viện dưỡng lão chỉ là nơi giúp con cháu phương tiện chăm sóc ông bà cha mẹ khi các cụ cần có người chăm sóc thường trực mỗi ngày. Đây không phải là nơi thay thế tình thương của con cháu, cũng không phải là nơi đáp ứng nhu cầu tình cảm cho các cụ. Nơi đây có thể mang đến cho các cụ sự chăm sóc

về thể xác như thuốc men, thức ăn nước uống, cũng có thể nâng đỡ tinh thần, giúp các cụ vui và bớt cô đơn nhưng không thể thay thế tình thương của người trong gia đình. Vì thế, dù bận với công ăn việc làm đến đâu, nếu có cha mẹ trong viện dưỡng lão, chúng ta nên cố gắng dành thì giờ đến thăm. Sự có mặt của chúng ta là niềm an ủi lớn lao cho các cụ.

Các cụ vì lớn tuổi, thân thể yếu đau nên hay buồn hay than. Có cụ vì bệnh hoạn, buồn phiền đâm ra khó tính, hay giận hay gắt gỏng. Con cái khi thấy cha mẹ như thế thì không vui, không thích tiếp xúc hay ở gần. Đó là lý do khiến các cụ càng buồn tủi và càng khó hòa hợp với con cháu hơn. Khi cha mẹ cao tuổi, già yếu không còn hữu ích cho gia đình, dễ cảm thấy tủi thân vì thấy con cái hầu như vô tình đối với mình hoặc xem mình như là gánh nặng. Thật ra con cái của các cụ vì bận rộn với công việc, với bao nhiêu trách nhiệm nên không có nhiều thì giờ cho các cụ thôi. Dù sao, là con, chúng ta cũng cần lấy lời khuyên dạy của Thánh Kinh làm phương châm cho mình trong cách cư xử với các bậc sinh thành. Lời Chúa dạy: “Hãy nghe lời cha đã sinh ra con, chớ khinh bỉ mẹ con khi người trở nên già yếu” (Châm Ngôn 23:22).

Thái độ thiếu yêu thương và sự vô tình của con cháu dễ làm các cụ buồn lòng, tủi thân. Có người nghĩ rằng bây giờ mình già yếu nên con cái ghét bỏ và hắt hủi. Thật ra không người con nào ghét bỏ cha mẹ vì cha mẹ bệnh hoạn già yếu. Nhưng vì cuộc sống có quá nhiều lo lắng, con cái các cụ phải đương đầu với nhiều thách thức, khó khăn trong đời sống, với công việc ở sở, bổn phận trong gia đình, với người trên kẻ dưới, v.v... nên không còn tâm trí thì giờ cho các cụ. Đó là chưa nói đến những người có con trong tuổi thiếu niên, phải nhứt đầu vì những thay đổi phức tạp của con.

Có người sống với hai ba thế hệ khác nhau trong gia đình, vừa cố gắng làm vui lòng cha mẹ cao tuổi vừa cố gắng hòa hợp với những đứa con lớn lên ở xứ người. Nhưng dù cố gắng bao nhiêu cũng không đem các thế hệ đến gần với nhau như mình mong muốn, gia đình vẫn không tránh được những bất hòa giữa các thế hệ. Để cải thiện hay tránh tình trạng đó, mỗi người trong gia đình cần quan tâm đến nhau nhiều hơn và tế nhị trước nhu cầu của nhau hơn. Con cháu cần nghĩ đến ông bà cha mẹ và thông cảm với những nỗi lo lắng buồn khổ của ông bà cha mẹ. Bù vào đó các cụ cũng cần để ý và thông cảm với những lo lắng của con cháu.

Dưới đây là những điều con cháu có thể làm và nên làm để tuổi già của ông bà cha mẹ được vui thỏa:

1. Biết ơn Chúa và cảm tạ Chúa cho chúng ta được sống gần cha mẹ

Trong khi bao nhiêu người khác sống trong cô đơn, không bà con thân thuộc, Chúa cho chúng ta được sống gần bên ông bà, cha mẹ, đó là một ơn phước, chúng ta phải biết ơn Chúa. Hơn nữa, trong khi người khác mồ côi cha mẹ từ nhỏ hoặc bây giờ cha mẹ đã mất hoặc ở xa không được ở gần cha mẹ để báo hiếu, chúng ta có cơ hội ở gần để đền đáp phần nào công ơn cha mẹ, đó cũng là một ơn phước Chúa ban. Nếu ý thức rằng được sống gần cha mẹ là một ơn phước, một đặc ân, tự nhiên suy nghĩ của chúng ta về các cụ sẽ thay đổi.

2. Thông cảm với các cụ trong nỗi cô đơn của tuổi già

Buổi sáng chúng ta phải dậy sớm đi làm trong thời tiết lạnh lẽo, mưa gió, phải lái xe trên freeway nguy hiểm, thấy cha mẹ được ở nhà nằm trong chăn êm nệm ấm, giờ giấc thông thả, tâm trí thanh thoi không có gì phải lo lắng, v.v... Chúng ta dễ nghĩ rằng các cụ sung sướng thoải mái hơn mình nên phải vui vẻ yêu đời. Tuy nhiên, nếu nghĩ kỹ hơn một chút, chúng ta sẽ thấy một hình ảnh khác. Mỗi buổi sáng con cháu trong nhà dậy sớm chuẩn bị để bắt đầu một ngày mới, người đi làm kẻ đi học. Phải đi đến chỗ kia, phải gặp người nọ, và thường thường là đi luôn đến chiều tối mới về. Tuy chúng ta vất vả, bận rộn nhưng mà vui vì đời sống có ý nghĩa.

Trong khi con cháu bận rộn như thế thì các cụ ở nhà không biết làm

gì cho hết thì giờ. Nhìn vào lịch, ngoài những ngày phải đi bác sĩ, các cụ không cần phải đi đâu, không cần gặp ai để bàn tính công việc gì, không có công tác gì để làm, cũng không có mục tiêu gì để hướng đến. Điện thoại gọi đến thường là để tìm ai chứ không phải tìm các cụ, thư từ sách báo giấy tờ gửi đến cũng là cho con cháu chứ chẳng mấy khi có gì cho các cụ. Trong xã hội bên Việt Nam, các cụ cao tuổi đã thấy mình bị loại bỏ ra khỏi nhịp sống, ở đây mặc cảm đó càng lớn hơn vì đời sống quá văn minh, máy móc các cụ thấy mình không thích ứng được. Thêm vào đó sự khác biệt về ngôn ngữ, văn hóa, cách sống, cách làm việc, v.v... càng khiến các cụ thấy lạc lõng, cô đơn.

Điều mà là con cháu chúng ta cần nhớ để thông cảm với ông bà cha mẹ là các cụ ở nhà thấy như thong thả thoải mái nhưng thật ra rất buồn chán. Các cụ buồn vì thấy không ai cần đến mình nữa. Có nhiều việc các cụ muốn làm để giúp con cháu nhưng không làm được, vì sức khỏe không có, trí nhớ suy kém, hoặc vì phải sử dụng những máy móc các cụ không quen dùng. Thấy con cháu quá bận rộn vất vả mà mình không làm được gì để chia sẻ bớt gánh nặng cũng là điều có thể khiến các cụ thêm buồn, vì thấy mình như là người vô dụng.

Một điều khác mà chúng ta phải để ý mới có thể thông cảm với các cụ được, đó là chúng ta còn trẻ tuổi

khỏe mạnh nên không có những nỗi buồn nỗi lo của người cao tuổi. Chúng ta làm việc nhiều nên tối về ăn ngon, ngủ yên, còn các cụ sức khỏe suy sụp, không có việc gì làm cho khuây khỏa, ăn không ngon ngủ không yên, từ đó người lúc nào cũng mệt mỏi đau nhức khó chịu. Có lẽ chúng ta cần tưởng tượng chính mình trong một thân thể suy yếu như thế mới có thể thông cảm với các cụ.

3. Dành thì giờ nghe các cụ kể những chuyện xưa cũ trong quá khứ

Những người lớn tuổi thường thích kể cho con cháu nghe những chuyện xưa cũ trong quá khứ; những kinh nghiệm buồn đau cũng như những huy hoàng oanh liệt trong thời thanh xuân của mình. Hầu hết các cụ thường không còn gì trong tương lai để hướng đến nên thích nghĩ về quá khứ, nhất là những ngày tươi đẹp đã qua trong cuộc đời. Hơn nữa vì trí nhớ suy kém, các cụ thường ít nhớ những gì xảy ra trong hiện tại mà chỉ nhớ những sự việc trong quá khứ.

Vì suy nghĩ ôm ấp mãi trong trí những điều đó, các cụ muốn được nói lên, muốn kể lại cho con cháu nghe, nhưng điều khó là con cháu quá bận rộn với cuộc sống hằng ngày, với những trách nhiệm phải chu toàn trong hiện tại, những dự tính cho tương lai, v.v... nên thường ít có thì giờ để nghe những chuyện trong quá khứ, nhất là những chuyện hầu như chẳng quan hệ gì đến mình. Dù vậy, vì biết nhu cầu của các cụ là muốn kể lại những chuyện trong quá khứ nên nếu có thể được, thỉnh thoảng chúng ta tạm gác những bận rộn của mình qua một bên, cố gắng dành thì giờ nghe các cụ kể chuyện. Nhiều khi kinh

nghiệm của các cụ rất hay, có thể cho chúng ta những bài học giá trị mà chúng ta không tìm thấy trong sách vở hay nơi nào khác. Dành thì giờ nghe các cụ kể chuyện lắm khi quý hơn là chúng ta tặng các cụ những món quà bằng vật chất. Khi có con cháu lắng nghe mình nói những chuyện xưa cũ, các cụ sẽ thấy vui, và khi trong lòng vui vẻ, các cụ sẽ ăn được ngủ được và bớt đau ốm. Đúng như Lời Thánh Kinh dạy: “Lòng vui mừng vốn một phương thuốc hay còn trí nao sờn làm xương cốt khô héo” (Châm Ngôn 17:22).

Minh Nguyên

Chén Đau Thương

Ghết-sê-ma-nê là một khu đất trồng cây ô-liu. Người Do-thái trồng cây ô-liu, ép trái để lấy dầu, vì vậy trong vườn trồng cây ô-liu thường có những chỗ để ép dầu. Chữ “Ghết-sê-ma-nê” nghĩa là nơi ép dầu. Đây là nơi Chúa Giê-xu đã đi chặng đường đầu tiên trong hành trình chịu thống khổ vì tội của nhân loại.

Ghết-sê-ma-nê là một địa điểm Chúa và các môn đệ thường tụ họp để nghỉ ngơi và cầu nguyện. Chúa Giê-xu đã bước vào vườn Ghết-sê-ma-nê cầu nguyện theo thói quen để trình dâng nỗi lòng cho Đức Chúa Cha. Đây là thì giờ Chúa Giê-xu phải vật vã với nỗi khổ lớn nhất trong cuộc đời của Ngài, nỗi khổ phải mang tội của toàn thể nhân loại. Trong vườn Ghết-sê-ma-nê, Chúa Giê-xu đã cầu nguyện những lời như sau: “Lạy Cha, nếu

Cha muốn, xin cho con khỏi uống chén này. Tuy vậy, xin đừng làm theo ý con, mà xin theo ý Cha.” Đức Chúa Giê-xu cầu nguyện xin Đức Chúa Cha khỏi phải uống chén, nhưng không theo ý của Chúa mà theo ý của Đức Chúa Cha.

“Chén” mà Chúa Giê-xu xin khỏi phải uống là chén gì? Đây là chén thịnh nộ, chén hình phạt của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Giê-xu không sợ chết nhưng nỗi khổ lớn nhất Ngài phải gánh chịu là nỗi khổ phải mang tội của toàn thể nhân loại. Chúa Giê-xu là con người hoàn toàn vô tội, giờ đây phải mang tội của toàn thể nhân loại, đó là cái chén mà Chúa Giê-xu không muốn uống. Chúng ta cần đặt mình vào hoàn cảnh này để có thể nhìn thấy vấn đề rõ hơn. Chúng ta là một người hiền lương vô tội, không làm điều gì bất chính. Giả sử con của chúng ta gây nên tội ác phải ngồi tù. Nếu chúng ta không muốn con ngồi tù, chúng ta phải đứng ra nhận tội thế cho con. Chúng ta vô tội hoàn toàn, nhưng bây giờ vì thương con, chúng ta hy sinh tất cả danh dự, tiếng tăm và cả đến hạnh phúc của chúng ta đứng ra nhận tội. Người ta sẽ chê cười, khinh bỉ chúng ta, nói rằng một người tưởng hiền lương mà thật ra là gian ác xấu xa. Và rồi chúng ta phải lãnh bản án thế cho con. Nếu phải vật vã trước một quyết định như vậy, chúng ta sẽ làm gì?

Đó chính là một phần của nỗi đau thương Chúa Giê-xu phải trải qua trong vườn Ghết-sê-ma-nê. Vô tội mà phải mang lấy tội của toàn nhân loại. Có phương cách nào khác để cứu rỗi nhân loại không? Câu trả lời là: Không, bởi vì tội lỗi phải bị hình phạt, đó là công lý của

Đức Chúa Trời. Công lý phải được thi hành. Tội lỗi không bị hình phạt thì Đức Chúa Trời không còn công chính nữa. Nhưng hình phạt toàn thể nhân loại sao? Như vậy Đức Chúa Trời không còn tình thương. Phải có một giải pháp và giải pháp duy nhất là Chúa Giê-xu phải chịu hình phạt thế cho nhân loại, không còn một con đường nào khác. Nỗi khổ của Chúa Giê-xu trong vườn Ghết-sê-ma-nê là nỗi khổ phải mang tội của toàn thể nhân loại, phải uống chén đau thương mà Đức Chúa Cha dành cho Ngài. Nỗi thống khổ này càng lớn, càng giúp chúng ta thấu hiểu được giá trị của sự cứu rỗi và tình thương vĩ đại Thiên Chúa dành cho chúng ta.

Niềm tin nơi Chúa Giê-xu, nhận rằng Chúa đã chết vì tội của chúng ta không phải là điều tầm thường nhưng là một giá rất đắt mà Thiên Chúa đã trả vì tội của chúng ta. Nó nói lên tình yêu vô điều kiện Chúa dành cho chúng ta. Tin Chúa và tôn thờ Ngài là đền đáp lại phần nào tình thương vĩ đại Chúa dành cho chúng ta và không phụ sự hy sinh cao cả của Chúa vì chúng ta. Chúa đã uống chén khổ đau để chúng ta không phải uống. Hãy cảm tạ Chúa và tiếp nhận món quà cứu rỗi Thiên Chúa dành cho chúng ta.

Chúa Giê-xu không sợ chết nhưng run sợ vì Ngài là con người vô tội, phải mang lấy tội của toàn nhân loại. Dầu vậy, Chúa không tránh né, Chúa chỉ trình bày với Đức Chúa Cha và xin thuận phục hoàn toàn ý muốn của Đức Chúa Trời. Chúa cầu nguyện, “Đừng làm theo ý con mà xin theo ý Cha.” Thánh Kinh đã xác nhận tinh thần vâng phục này như sau: “Dầu Ngài là Con, cũng đã học tập vâng lời bởi những sự khốn khổ mình đã

chịu” (Thư Hê-bơ-rơ 5:8). Chúa Giê-xu đã học bài vâng phục trong những nỗi khổ đau Ngài gánh chịu vì nhân loại. Lời Thánh Kinh nói tiếp: “Sau khi đã được làm nên trọn vẹn rồi, Ngài trở nên cội rễ của sự cứu rỗi đời đời cho kẻ vâng lời Ngài” (Thư Hê-bơ-rơ 5:9). Chúa Giê-xu đã vâng phục Đức Chúa Cha, chịu hình phạt vì tội của nhân loại chẳng những để cứu rỗi nhân loại nhưng cũng để chúng ta noi gương Chúa, vâng phục như Chúa đã vâng phục.

Chúa Giê-xu đã chịu chết để hoàn thành chương trình cứu chuộc nhân loại nhưng nhân loại phải tiếp nhận thì mới kinh nghiệm được ơn cứu chuộc đó và đó chính là tin mừng cứu rỗi chúng tôi loan báo với quý vị. Chúa Giê-xu là nguồn ơn cứu độ vĩnh cửu nhưng nguồn ơn cứu độ vĩnh cửu đó chỉ dành cho những ai từng phục Chúa như chính Chúa đã từng phục Đức Chúa Cha. Không vâng lời Chúa là coi thường, coi khinh, coi cái chết của Chúa Giê-xu như không có giá trị gì trong khi cái chết của Chúa Giê-xu mang giá trị tuyệt đối và là phương pháp duy nhất Đức Chúa Trời có thể dùng để cứu rỗi nhân loại.

Có một cậu bé nọ lấy thanh gỗ đẽo thành một chiếc thuyền xinh xắn. Cậu đem thả chiếc thuyền xuống biển để chơi, tình cờ một đợt sóng lớn kéo chiếc thuyền ra khơi và cậu bé mất đi bảo vật của mình. Cậu buồn lắm, lúc nào cũng nghĩ đến chiếc thuyền và công khó mình bỏ ra để làm chiếc thuyền đó. Một ngày nọ, cậu đi ngang một tiệm bán đồ chơi, nhìn vào tủ kính, cậu thấy chiếc thuyền của mình bày bán trong tủ. Cậu chạy vào nói với người bán hàng, “Ông ơi, chiếc thuyền đó của tôi, ông đưa cho tôi

đi!” Người bán hàng nghiêm nghị nhìn cậu và nói, “Cậu phải bỏ tiền ra mua chứ làm sao là thuyền của cậu được?” Cậu bé tiu nghỉu ra về và bắt đầu để dành tiền. Sau nhiều ngày có đủ tiền, cậu đem đến tiệm đồ chơi và nói với người chủ tiệm, “Tiền đây, ông đưa chiếc thuyền cho tôi đi.” Người chủ tiệm lấy tiền và trao chiếc thuyền cho cậu bé. Cậu bé sung sướng, ôm chiếc thuyền vào lòng và nói, “Thuyền ơi, ta thương ngươi lắm. Ta đã bỏ công sức làm ra ngươi, bây giờ ta lại bỏ tiền để mua ngươi nữa. Từ nay trở đi ngươi sẽ thuộc về ta hoàn toàn, ngươi sẽ không bao giờ ra khỏi vòng tay của ta nữa!”

Những lời cậu bé nói với chiếc thuyền cũng là những lời Thiên Chúa nói với chúng ta. Thiên Chúa đã tạo dựng chúng ta, đã làm nên chúng ta, nhưng chúng ta đã tự ý từ bỏ Chúa, xa lìa Ngài. Chúng ta cần trở về với Đấng Tạo Hóa yêu thương, Đấng lúc nào cũng giang rộng vòng tay chờ đón chúng ta. Thiên Chúa chẳng những đã tạo dựng chúng ta, Ngài cũng đã giáng trần chịu chết để chuộc tội chúng ta. Chúa muốn chúng ta trở về với Ngài và nói với chúng ta rằng, “Ta đã tạo dựng con và cũng đã cứu chuộc con, hãy trở về để kinh nghiệm ơn cứu rỗi Ta dành cho con.” Bạn đáp ứng thế nào trước lời mời gọi của Ngài? Mời Bạn liên lạc với chúng tôi theo địa chỉ bên dưới để biết những bước trở về với Chúa.

Mục sư Nguyễn Thị

Chương Trình
Phát Thanh Tin Lành
PO Box 2468
Fullerton, California 92837
(714) 533-2278
radio@tinlanh.org
<http://www.tinlanh.org>

Chương Trình Phát Thanh hàng tuần:

- **Chúa Nhật**
 - 8:00 am & 8:00 pm:
1430 AM, Bay Area
 - 5:30 pm: 1190 AM, Nam California
- **Thứ Hai**
 - 9:30 pm: Dallas
- **Thứ Ba**
 - 5:30 am: 106.3 FM, Nam California
 - 8:30 pm: 1440 AM, Orlando
- **Thứ Tư**
 - 7:00 pm: Seattle
 - 8:30 pm: 106.3 FM
Nam California
- **Thứ Năm**
 - 2:30 pm: 1480 AM
Nam California
 - 2:30 pm: 900 AM, Houston
 - 4:00 pm: 92 FM, Atlanta
 - 4:30 pm: 880 AM, Houston
 - 6:00 pm:
1110 AM, Sacramento
 - 7:45 pm: 97.3 FM San Diego
- **Thứ Sáu**
 - 2:30 pm: 106.3 FM
Nam California
 - 5:30 pm: 1240 AM, San Diego
 - 6:30 pm: 1430 AM, San Jose
 - 10:00 pm: 1480 AM
Nam California
- **Thứ Bảy**
 - 2:00 pm: Washington, D.C.
 - 6:30 pm: 106.3 FM (mỗi hai tuần),
Nam California
 - 7:30 pm: 97.3 FM, San Diego
 - 8:30 pm: Vietnamese Dallas Radio